

Mening være saaledes, at der havde været et Møde i Prisreguleringskommissionen, hvor Spørgsmaalet om at gøre Indkøb af Foderstoffer i Amerika var blevet rejst, og at der var blevet erklæret, at der vel var Tonnage til Stede, men at man manglede Valuta at købe for, idet man i Amerika forlangte kontant Betaling ved Indskibningen af Ladningerne, og at man da havde henvendt sig derom til Finansministeren, som ikke havde været villig til at være Prisreguleringskommissionen, eller hvem der overhovedet interesserede sig derfor, følgagtig i denne Sag. Men saaledes var Stillingen ikke i dette Møde. Det Møde, jeg havde den Ære at overvære, behandlede Spørgsmaalet om at skaffe Foderstoffer i Amerika, men Spørgsmaalet var da, hvor vidt de herværende Banker kunde skaffe Valuta. Alt det, Finansministeren havde at gøre med Sagen, var da dette — da man overhovedet havde rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt der fra Finansernes Side var tilstrækkelige Midler til at gøre Indkøbene den Gang —, at jeg pegede hen paa, at Staten ikke var videre rigeligt forsynet med Midler, hvad den heller ikke var i August Maaned, idet der kun forelaa den i Statskassen da værende Beholdning. Der var den Gang intet Laan optaget, der var ikke tilflydt Statskassen nye Midler.

Den ærede Ordfører siger i sin Tale, at der jo var Mulighed for enten at skaffe Laan, saaledes som andre Lande havde gjort, eller at udskibe Guld til Amerika. Nu er jeg ikke i Stand til at trode Penge frem, ikke mere end det ærede Medlem, selv om jeg er Finansminister, og det at skaffe Laan fra den ene Dag til den anden, enten i Amerika eller andetsteds, er saa sin Sag. Men hvad det angaar at udskibe Guld til Amerika, er der vist ikke mange, der vilde mene, hverken den Gang eller nu, at det var en Opgave for Nationalbanken at sende sit Guld til Amerika. Beholdningen var jo ikke saa righoldig den Gang, den var ikke nær saa righoldig, som den er nu. Men Spørgsmaalet, der behandlede, var ikke dette, Spørgsmaalet var, som sagt, hvorvidt Bankerne havde tilstrækkelig Valuta. Vi fik ikke dette Spørgsmaal tilstrækkelig oplyst paa Mødet. Heller ikke forelaa det ganske klart, hvad det var, som krævedes, og hvem det var, som krævede det. Derfor blev der senere i Finansministeriet holdt et Møde, hvor Repræsentanter for Hovedbankerne var til Stede og desuden Hovedimportørerne af Foderstoffer her til Landet. Under denne

Forhandling viste det sig, at Bankerne erklærede, at de kunde skaffe Dollars, og at Tonnage var til Stede, men der var ligesom en Mangel ved Importørerne; man fik ikke ganske klar Besked om, hvor Skoen egentlig trykkede, og hvorfor de ikke skaffede til Veje, hvad der krævedes. Jeg retter naturligvis ikke direkte Bebrejdelser herfor mod de tilstedeværende Herrer eller andre, som ikke var til Stede, men der har dog, mener jeg, under hele den Situation hos mange været en Fornemmelse af, at der har manglet nogen Håndledydighed, dette taget i begge Betydninger af Ordet, hos Købmændene her til Lands med Hensyn til at skaffe, hvad der krævedes til Landets Forbrug i saa Henseende. Paa dette Møde erklærede Hovedbankerne — og det var dem, det nærmest kom an paa —, Handelsbankens og Landmandsbankens Direktører, at de havde Dollars, de skulde skaffe den fornødne Valuta; hvis det krævedes af dem, havde de de fornødne Beløb. Ogsaa en af de allerstørste om ikke den største Forretning her i Landet i Korn og Foderstoffer var repræsenteret paa Mødet. Det var særlig denne Forretning, som havde klaget over, at man ikke kunde gøre Indkøb, medmindre ogsaa Staten stillede sig til Raadighed. Nu viste det sig, at den Bank, som var Forretningens Handelsforbindelse, erklærede, at den kunde skaffe Valuta, men senere fremkom den Oplysning, som jeg ikke kan forholde Tinget fordi jeg synes den er karakteristisk for meget af, hvad der skete den Gang, at den paagældende Hovedforretning, som erklærede ikke at kunne faa de Ladninger Foderstoffer udleverede i Amerika, som den ønskede, i Virkeligheden havde en Filial af sin egen Forretning i Amerika, som i øvrigt, saa vidt jeg forstod, bestyredes af en Slætning af Forretningens Direktør, og mærkelig nok ønskede altsaa denne Direktør, at Staten skulde stille Guld eller Midler til Raadighed for dermed at betale hans egen Slætning, som bestyrede Filialen og kunde skaffe Foderstoffer i Amerika til denne. Det gjorde et noget mærkeligt Indtryk paa dem, som den Gang forhandlede om Sagen, og jeg anfører det kun, fordi den ærede Ordfører har lagt en Skyld paa Finansministeren, som jeg maa afvise. Der var ingen direkte Opfordring for Finansministeren til paa det Tidspunkt at skaffe Valuta, fordi det viste sig, at Valuta kunde tilvejebringes af dem, som var nærmest til at skaffe den, Nationalbanken og de øvrige Banker her